

Terwijl kerstbomen in huiskamers werden gesleept en schemerlampen werden versierd met slingers, bespraken Oleg en Emma achter in de klas fluisterend hoe koud hun oren aanvoelden.

Het was de maandag voor Kerstmis.

Een meester sprak, maar Oleg en Emma luisterden niet. Dit was niet de meester die groep 8 meestal les gaf over dode koningen, exploderende sterren en hoe je een miljoen en een miljard uit elkaar kon houden, want die meester was drie dagen geleden van een paard gevallen. Eigenlijk had hij helemaal niet op een paard moeten zitten. En hoe hij erin geslaagd was om:

A. een paard te vinden

en

B. erop te klimmen

waren nog onopgeloste mysteries. Het enige wat we zeker weten, is dat hij van een kastanjekleurig paard was gevallen en drie redelijk

* DE ONMOGELIJKE JONGEN *

belangrijke botjes in zijn linkerbeen had gebroken. Dat was dus de reden dat meester Piersma op die eerste dag na het weekend slappe thee lag te drinken in een in hoogte verstelbaar ziekenhuisbed en geen namenlijst bijhield en niet aan Sven Valentijn vroeg of hij alsjeblieft zijn vinger uit zijn navel wilde halen.

In plaats daarvan konden de leerlingen van groep 8 nu kennismaken met het meest fabelachtige van alle wezens: een invaller!

Deze invaller heette meester Kleij. Hij droeg sandalen met felgekleurde sokken, rook naar melk en peuterde voortdurend in zijn oren, op zoek naar lekkere hapjes.

‘Goedemorgen, groep 8!’ riep hij opgewekt toen hij het lokaal binnenkwam, en hij boog zich iets naar voren met één hand om zijn oor.

Niemand antwoordde. Het was een ijsig koude ochtend en niemand had zin in het opvoeren van een toneelstukje. Ze hadden het te druk met warm of wakker blijven, of keken verlangend naar buiten, naar het met sneeuw bedekte speelveld. Slechts een paar voetstappen bedorven de perfect witte laag. Het was sneeuw die erop wachtte te worden samengebald en weggegooid.

‘Zullen we het nog een keer proberen?’ zei meester Kleij, terwijl hij met zijn handen door de lucht zwaaide. ‘GOEDEMORGEN, GROEP 8!’

Opnieuw antwoordde niemand.

Het enthousiasme van meester Kleij duurde vijftien hele secon-

* DE ONMOGELIJKE JONGEN *

den. Hij deed de lampen aan, schopte tegen de borrelende, oude verwarming en schreef zijn naam in onleesbare letters op het whiteboard.

Daarna gaf hij iedere leerling een vel papier waarop ze een kort opstel over zichzelf moesten schrijven, en wat ze gedaan hadden tijdens het vrieskoude weekend.

Groep 8 barstte los in een luid rumoer van gefluister, gegiechel en pennen die op papier krasten.

Oleg en Emma besloten het spelletje te spelen dat ze al sinds het begin van het schooljaar speelden en dat hun al een paar keer problemen had bezorgd: het verzinnen van een nieuwe klasgenoot. De reden voor het spel was simpel: er waren drie musketiers, drie kleine biggetjes, drie neefjes van Donald Duck, maar zij waren maar met zijn tweeën. Vroeger waren ze met zijn drieën geweest, tot nummer drie, Sarah Tuppert, uit hun vriendenclubje was weggerukt omdat haar moeder vond dat Sarah veel fijner zou kunnen opgroeien in een bos vol lelietjes-van-dalen. Zowel Oleg als Emma miste Sarah. Geen van de andere kinderen in hun klas kon haar vervangen.

Ryan was te serieus en te geïnteresseerd in het inwendig mechanisme van treinen.

Oda wilde liever bevriend zijn met de leraren dan met haar klasgenoten.

Tom praatte zo langzaam dat hij nooit het einde van zijn verhaal haalde.

* DE ONMOGELIJKE JONGEN *

Sven Valentijn vond het vooral leuk om tegen dingen te schoppen.

Carlijn zei nooit iets wat niet gelogen was.

En Eliza Hanemaaier was onaardig tegen iedereen die gelukkiger, verdrietiger of stiller was dan zij.

En zo kwam het dat Oleg en Emma sinds het begin van het schooljaar nog maar met zijn tweeën waren en hun vrije tijd vooral vulden met het fantaseren over een vriend die de lege plaats van Sarah Tuppert kon opvullen. Natuurlijk kon niemand dat; het beste wat kon gebeuren was dat Sarah Tupperts moeder besloot dat ze een hekel had aan bossen en lelietjes-van-dalen, maar Oleg en Emma begonnen te begrijpen dat de kans hierop heel klein was.

‘Snel,’ zei Emma. ‘Schrijf je opstel, dan kunnen we iemand verzinnen.’

‘Maar dat van ons moet wel goed zijn,’ fluisterde Oleg. ‘We moeten een goede eerste indruk maken.’

Emma wuifde Olegs bezwaren weg. ‘Hij leest ze toch niet.’

‘Maar als hij dat nou wel doet?’

‘Meester!’ riep Eliza Hanemaaier, terwijl ze haar hand recht omhoogstak. ‘Oleg en Emma zijn aan het praten!’

Meester Kleij zuchtte en keek op. ‘Is er iets?’

‘Ze waren aan het praten,’ zei Oda. ‘Ik hoorde het ook, meester Kleij.’

‘En ze peuterden in elkaars neus,’ flapte Carlijn er uit.

* DE ONMOGELIJKE JONGEN *

‘Echt niet, meester,’ zei Emma. ‘Carlijn liegt altijd.’

‘Niet waar.’

‘Wel waar.’

‘Niet.’

‘Wel.’

‘Alsjeblieft...’ zei Tom Runkel, tergend langzaam. ‘Ik... pro... beer... te... werken.’

Sven Valentijn maakte een schoppende beweging naar de stoel van Tom Runkel.

‘Stil!’ brulde meester Kleij, en hij sloeg met zijn vuist op zijn bureau. De achttien kinderen van groep 8 krompen allemaal ineen. ‘Jullie hebben allemaal werk te doen en ik zou het fijn vinden als jullie daarmee verdergingen. Misschien hadden jullie het nog niet gemerkt, maar ik heb oren en kan daar heel goed zelf mee horen wat er allemaal gebeurt.’

‘Ik dacht gewoon dat u het wilde weten,’ zei Eliza Hanemaaier.

‘En ik denk dat je verder moet met je opstel, juffrouw Hanemaaier.’

Eliza Hanemaaier keek boos en begon weer op haar pen te kauwen.

Oleg en Emma maakten snel hun eigen opstel af.

Emma schreef dat ze voor het eerst sushi had gegeten en dat het ‘smaakte als iets wat je moet eten voor een weddenschap’.

Oleg schreef dat hij een briefje van vijf euro had gevonden, een liter melk in één keer had opgedronken en vervolgens met één hand

* DE ONMOGELIJKE JONGEN *

een krekel had proberen te vangen.

Zodra ze klaar waren, pakten ze een nieuw vel papier en begonnen met het verzinnen van een derde vriend.

‘Hoe zullen we haar noemen?’ fluisterde Oleg.

‘De vorige keer was het ook al een *haar*,’ zei Emma. ‘Laten we nu een *hem* doen.’

‘We kunnen hem Ruud noemen.’

‘Niemand heet Ruud. Wat dacht je van Marcel?’

Oleg trok zijn neus op. ‘Hij moet van onze leeftijd zijn.’

‘Sebastiaan dan?’

‘Goed,’ zei Oleg, die de naam ongewoon vond klinken, maar niet ongeloofwaardig. ‘Sebastiaan hoe?’

‘Sebastiaan Winkelvos?’

Oleg schudde zijn hoofd. ‘Dat gelooft geen mens.’

‘Sebastiaan Smit dan?’

‘Dat klinkt ook niet.’

Emma dacht en dacht en kwam uiteindelijk met Sebastiaan Koolen, wat ze allebei perfect vonden klinken.

Boven aan de bladzijde schreef Oleg ‘Mijn weekend’, de datum en ‘Sebastiaan Koolen’, waarbij hij heel hard zijn best deed om het handschrift niet op het zijne te laten lijken.

Tijdens de rest van de les schreven ze samen op wat een niet-bestaande jongen dat weekend had beleefd.

Dat zag er zo uit:

* DE ONMOGELIJKE JONGEN *

Mijn weekend door Sebastiaan Koolen

Hallo, mijn naam is Sebastiaan Koolen, maar dat weet u al. Nou, ik heb best een hoop gedaan dit weekend. Ik ben met een boot naar Australië gevaren en met een vliegtuig naar China gevlogen. Mijn ouders, zoals u misschien al had geraden, zijn onvoorstelbaar rijk, al lopen we er niet graag mee te koop. We hebben ons geld te danken aan mijn overgrootvader, de uitvinder van...

Oleg en Emma keken elkaar aan. Oleg had als eerste een idee.

... de kaasrasp. Die vond hij uit in 1856. Voor die tijd moesten mensen de kaas loshakken zoals bij een blok ijs, maar dankzij zijn uitvinding hebben we van die kleine kaaskringeltjes voor over de pizza of lasagne of spaghetti.

Emma kon een lach niet onderdrukken.

‘Is er iets grappig?’ beet meester Kleij haar toe.

‘Nee, meester,’ zei Oleg. ‘Het spijt me. Het zal niet meer gebeuren.’

‘Nee,’ zei hij vermanend. ‘Zeer zeker niet.’

Emma ging verder met schrijven.

* DE ONMOGELIJKE JONGEN *

Maar het beste wat er dit weekend gebeurde, was toen mijn moeder werd aangevallen door een slang. Geen zorgen, ze is niet gebeten. Ik greep naar mijn tas (die is al oud, maar alles wat ik nodig heb zit erin) en haalde een baguette tevoorschijn. Voor het geval u het niet weet, een baguette is een soort brood dat ze vroeger in Frankrijk gebruikten bij gevechten. Hoe dan ook, ik gaf de slang een mep met de baguette en hij rende weg en...

'Slangen rennen niet,' merkte Oleg op.

~~rende weg en~~ kroop weg en iedereen was zo blij dat ze een klein privéruimte-schip voor me kochten. Dat is nog niet in de winkel verkrijgbaar, maar ik heb er toch al een. Ze zeiden dat ik heel dapper was en dat de slang de giftigste soort ter wereld was. Eén druppeltje gif is al genoeg om een olifant en een tijger te doden. Vond ik de slang angstaanjagend? Jazeker, maar minder angstaanjagend dan de gedachte dat ik geen moeder meer zou hebben. Of een baguette.

Tegen de tijd dat de kleine pauze aanbrak, zat Emma met haar vuist in haar mond tegen het lachen en hield Oleg zijn kaken zo stijf op elkaar dat het bijna pijn deed. Hij wist zich precies zo lang in te houden tot het opstel af was.

Dat was mijn weekend. Het was echt magisch.

* DE ONMOGELIJKE JONGEN *

Toen ze hun opstellen inleverden, en dat van Sebastiaan Koolen, zag Emma dat Eliza Hanemaaier hen aanstaarde. Altijd als iemand meer plezier had dan zij, staarde Eliza Hanemaaier. Ze staarde tot alle plezier was verdwenen, want zo'n type was ze.

Oleg en Emma renden het klaslokaal uit, hun handen opgetrokken in hun mouwen tegen de kou.